

Marek Bažant

Když se zamyslím nad tím, co mi škola dala a nedala, vzpomenu si na to, jak jsem šel do první třídy. Na zádech jsem měl krásnou aktovku s fotbalisty a moc jsem se těšil na spolužáky i paní učitelku. Tenkrát jsem nepřemýšlel o tom, co mi školní docházka přinese, co mě ve škole čeká. Prostě jsem se do ní těšil. Za pár týdnů jsem ale zjistil, že chodit do školy není tak lehké, jak jsem si myslel. Hned od začátku mi škola dala jiný režim, než na který jsem byl zvyklý. Nedala mi možnost válet se ráno v posteli, dokud se mi nebude chtít vstávat. Nedala mi ani možnost spánku po obědě, jako když jsem chodil do mateřské školky, takže jsem se musel naučit odpočívat jindy. Se začátkem školní docházky jsem také přišel o spoustu volného času. Škola mi nedala možnost každý den běhat po naší vesnici, hrát si s kamarády nebo jen tak blbnout doma na zahradě. Místo toho mi škola vnutila hned od začátku spoustu povinností. Musel jsem psát domácí úkoly a ve vyšších ročnících se připravovat na písemné práce a zkoušení. Když se však ohlédnu zpět, musím říci, že to nebyl ztracený čas. Díky tomu jsem se naučil psát, číst a počítat. Získal jsem základní vědomosti ze zeměpisu, přírodopisu, dějepisu a z dalších předmětů. Učili jsme se spoustu důležitých věcí, i když někdy se mi zdálo, že to jsou věci zbytečné a nebudeme je nikdy potřebovat. Ve škole jsem zažil radost z dobré známky a zklamání z toho, když se mi zrovna nevedlo. Naučil jsem se, vzít si z každého zkaženého testu ponaučení pro příště a z každého podařeného testu jsem měl dobrý pocit, že jsem se na něj dokázal dobře naučit a skvěle ho napsal. Škola mě naučila nepreceňovat své úspěchy a naopak dostat se vlastním úsilím z nepříjemných situací, když mi hrozila špatná známka.

Zmínil jsem, že jsem se těšil na spolužáky. Protože jsem školní docházku zahájil v Základní škole v Pardubičkách, ze které jsem v páté třídě přešel na ZŠ Bratranců Veverkových, dala mi škola už dva kolektivy plné kamarádů. Se spolužáky z Pardubiček jsem stále v kontaktu, i když jsou to čtyři roky, co jsem od nich odešel do jiné školy. Kromě svých spolužáků mám mnoho kamarádů i mezi žáky z ostatních tříd. Spojuje nás hlavně záliba ve sportu. Díky různým turnajům, které se pro žáky škol konají, jsme měli možnost poměřit své síly a schopnosti s žáky dalších pardubických škol. Dostali jsme možnost školu reprezentovat, a protože máme naši školu rádi, vždy jsme se snažili o co nejlepší výsledek. Někdy jsme byli úspěšní, jindy bylo největší odměnou pouze to, že jsme nemuseli celý den sedět ve školní lavici a poslouchat učitele. Učitele nám škola dala také. Bez nich by naše školní docházka neměla smysl. Jsou ve škole od toho, aby nás naučili vše potřebné z předmětů, které vyučují, a dohlédli na plnění povinností. Někdy nám chtějí trochu zpestřit učivo nějakým vtípkem nebo srandou. To vždycky oceníme. Dobře za ty roky vím, že vyučování je pro nás důležité. Jsem také přesvědčen, že někteří učitelé vyhovují někomu více, někomu méně. Za sebe však mohu říci, že jsem měl na učitele do této doby štěstí, a myslím si, že jsem s nimi dobře vycházel.

Škola to není jenom výuka, ale také pobyty v přírodě a výlety. Vždycky se těchto akcí rád účastním, a tak mi škola dala možnost poznávat naši zem, její města, památky, hory a další zajímavá místa. Všechny tyto akce mi přinesly spoustu nových zážitků a zkušeností. Měl jsem na nich možnost poznat spolužáky a učitele z jiné stránky, než jsem byl zvyklý ze školy, kde se během školního roku potkáváme. Na závěr tedy mohu říci, že mi škola nedala možnost pokračovat v bezstarostném dětství. Naopak mi dala hlavně základní vědomosti potřebné pro studium na některé ze středních škol. Dala mi možnost rozvíjet své schopnosti a lidské vlastnosti, které mi pomohou nejen při dalším studiu, ale také v běžném životě.

Eliška Musílková

Myslím si, že škola je nudná pro každého žáka. Ale podle mě, když je ve třídě dobrý kolektiv, tak se každý těší alespoň na své spolužáky. Také si myslím, že mi škola dala nepochybně mnoho vědomostí. Už před zápisem jsem musela vědět, kde je pravá a levá strana, poznat základní tvary a umět vybarvovat. V první třídě to bylo jednoduché a domnívám se, že jsem se nemusela učit vůbec. Ale jak jsem byla starší a starší, musela jsem se učit víc a víc. Podle mě se za dobrými známkami musí alespoň trochu učit každý. Škola mi dala možnost poznat hodně nových tváří. Myslím si, že právě to je na škole to nejlepší. Samozřejmě, že to nebyli vždy jen dobří lidé. Podle mě je vždycky někdo, kdo nemá někoho rád. Ale teď mám spoustu skvělých kamarádů a spolužáků, kterým můžu opravdu věřit. Podle mého názoru máme na některé výjimky skvělou třídu.

Škola mi dala možnost poznat sama sebe. Poznat, co mi jde a co mi naopak nejde, co mě baví a co nebaví. Dala mi všeobecný rozhled o světě a naučila mě mnoho věcí. Poznala jsem, že mě stejně nejvíce baví sport, takže tělocvik. Podle mě každý ve škole najde něco, co mu jde a zároveň ho to baví. Každý chce přece dělat práci, která ho bude bavit i zajímat. Domnívám se, že škola každému vzala to bezstarostné dětství, kdy nemusel nad ničím přemýšlet, nic si plánovat, ničeho se obávat a zkrátka nemít žádné starosti. Myslím si, že každý by se rád vrátil do mateřské školky a celé dny si jen hrál a neměl vůbec ponětí o nějakých starostech a ještě by se o něj všichni starali. Třeba já, co si tak vzpomínám, jsem měla ve školce hroznou učitelku, ale i tak to tam bylo super. A velice rádi na to s kamarády vzpomínáme, kde a jak jsme si společně hráli. A přesně to nám škola vzala a namísto toho dala starosti o známky a o písemky.

Škola jistě každému vzala dlouhé ranní spaní. Podle mého názoru se každý mile rád prospí dlouho do rána, pak se v klidu nasnídá a nemusí spěchat do školy. Spaní je věc, kterou má snad každý rád. Právě ranní vstávání je jedna z nejhorsších věcí, kterou nám škola dala a mi ji neochotně museli přijmout. Myslím, že všichni nesnášíme ten pocit, když nám ráno zazvoní budík a musíme vstávat, a ještě, když víme, že ten den píšeme písemku a jsme zkoušení.

Další věc, o kterou jsme kvůli škole přišli, je čas. Hodně teď už drahocenného času, kterého není nikdy nazbyt. Myslím si, že čas škola vzala úplně každému. Když nebudu počítat čas strávený přímo ve škole, protože ten tam musí strávit každý, je to nespočítatelné množství volného času, který jsme škole museli věnovat a který nám vzala. Časté učení a písemky nás stály nejen mnoho času, ale i nervů. Určitě každý zná ten pocit před písemkou, která je velice důležitá, nebo zkoušení s přísnou učitelkou. Těmto věcem se prostě musí věnovat hodně volného času. Podle mě, každý, kdo na školu úplně nekašle, dal škole už strašně moc času a nervů, aby se na své vysvědčení mohl dívat s pýchou. Já osobně si myslím, že škola to, co mi vzala, nahradila tím, co mi dala.

Filip Joudal

Škola je místo, které mám, ale i nemám rád. Jsou předměty, které mě baví a nebaví, jsou hodní a protivní učitelé. Škola je prospěšná, ale i tak mě trochu nebaví. Škola mi dává stále nové vědomosti a učím se stále nové věci a to mě na škole nejvíce baví. Našel jsem v ní i nejlepší kamarády, ale zároveň lidi, kteří mi znepríjemňují život a kazí náladu. Naučila mě pravidelnému připravování a učení se do školy, a to, že nic není zadarmo. Pokud chci něčeho dosáhnout, musím proto něco udělat a věnovat přípravě svůj čas, který bych rád věnoval svým koníčkům. Víím, že mé studium zdaleka nekončí. Základní škola mi dává všeobecný rozhled, který chci dalším studiem rozvíjet. Naučila mě přijímat a uznávat autoritu učitelů a vážit si jich. Naučila mě dodržování pravidel – školního řádu, i když s nimi třeba úplně nesouhlasím. Naučila mě držet mou vznětlivou povahu na uzdě a řešit problémy pokud možno v klidu. Naučila mě, že nemůžu dělat právě to, co bych chtěl dělat, a že bych se měl chovat jako ve společnosti. Poznal jsem hodně povah lidí, a to

hlavně u učitelů. Vím, že nesmím řešit, že se zrovna někomu nadržuje, nebo učitel špatně rozsoudil dva žáky nebo že mi dal špatnou známku. U spolužáků jsem si zase uvědomil to, že si nesmím brát osobně chtěné i nechtěné narážky, a přenést se přes ně.

Škola mi bere můj volný čas, který bych jinak trávil sportováním s kamarády. Bere mi moji bezstarostnost a musím si stále hlídat, zda nepíšeme test nebo nejsem zkoušený. S tím ale přichází i stres, který nesnáším. Celý večer se učím, ale dokud není písemka za mnou, mám dvojnásobný tep a zmatkuji. Vadí mi to, že se musím učit i věci, které mě nebaví a nezajímají. Věřím, že je jednu využiji, i když je to nepravděpodobné. Také mě mrzí to, že většinu učiva zapomenu, protože je ho tolik, že to nemám jak pojmut. Možná v budoucnu to bude jiné.

Michaela Navrátilová

Když jsem byla malá, tak jsem se nemohla dočkat, až půjdu do první třídy. Těšila jsem se na to, že se naučím zase něco nového. Samozřejmě jsem se moc těšila i na nové kamarády a kamarádky. Do první třídy jsem nešla úplně sama. Šla jsem tam se svou nejlepší kamarádkou Natálkou Martincovou, se kterou jsem chodila do mateřské školky. Když jsem byla malá, myslela jsem si, že vše bude jednoduché a zábavné. A tak to i bylo. Ale bohužel jenom v první, druhé a možná ještě ve třetí třídě. Dál už to bylo jenom horší a horší. Přibývalo nám čím dál více učení, zkoušení a také úkolů. Nejdříve jsem se musela učit asi dvakrát až třikrát týdně. Ale asi od sedmé třídy se musím učit v podstatě každý den. Takže každého volnějšího dne, který mám, si vážím. Když jsem byla malá, vůbec jsem si nemyslela, že pro mě bude to brzké vstávání do školy tak strašné. V té první a druhé třídě mi to ještě nevadilo. Ale čím víc jsem byla starší, tím míň se mi chtělo vstávat.

Abych si ale jenom nestěžovala. Každý rok naše škola pořádala různé akce, jezdili jsme na výlety a až do sedmé třídy na školu v přírodě, na kterou jsme se vždycky moc těšili. Nebo teda alespoň já. Každý rok jsme se vydali někam jinam, takže jsme poznali mnoho nových a krásných míst. Určitě se nedá říct, že by se mi tam někdy nelíbilo nebo že by mě to tam dokonce nebavilo. Jako třída jsme si to vždycky moc užili a zase se trochu více spřátelili. Hráli jsme hry, plnili jsme různé úkoly a chodili na túry. Bylo to prostě super a nikdy se mi nechtělo domů.

Bohužel ale musím říct, že mě škola obrala o spoustu volného času, kterého jsem dříve měla opravdu hodně. Jako malá jsem totiž chodila skoro každý den s kamarádkami ven. Domů jsem si šla dát pouze školní tašku, běžela jsem ven a vrátila se zase až navečer. Takže doma jsem zrovna moc času netrávila. Ale vůbec toho nelituju, protože mě to venku s kamarádkami vždycky moc bavilo. Teď už to tak bohužel není, protože většinu času trávím právě u učení. Ale tak co se dá dělat? Základní školou si musí projít každý a já si upřímně myslím, že až budu dospělá, tak na ni budu ještě moc ráda vzpomínat. Ze začátku jsem si myslela, že mi škola spíše nic nedala, než dala. Ale teď, když se nad tím zamyslím, tak zjistím, že mi škola mnohem více dala. Díky škole toho vím mnohem víc, mohla jsem být v novém prostředí, prožít plno nezapomenutelných zážitků, poznat nová místa a především nové kamarády a kamarádky, se kterými se budu, doufám, vídat i po základní škole.

Marie Zozuláková

Při zápisu do školy jsem si myslela, že je škola úžasné místo. Všude byly jen samé ozdoby a paní učitelky vypadaly mile. V první třídě jsme se učili psát, číst a počítat. Domnívám se, že v tu dobu to pro mě bylo velmi náročné, i když jsem už trochu číst uměla. Někdo se učil rychleji, někdo pomaleji. Já jsem byla takový zlatý střed. Mou nejslabší stránkou byl krasopis. O známky jsem se moc nezajímala, školu jsem brala jako zábavu. Po roce jsem nastoupila na jinou školu. Přístup k učení na ní se mi vůbec nelíbil. Kladly se na nás velmi nízké nároky na znalosti, proto nevadilo,

když někdo na konci roku neuměl násobilku. Znamky jsme tu nedostávali, na konci roku na nás čekalo slovní hodnocení. Čekal mě třetí a poslední přesup.

Budova vypadala velmi zajímavě. Na první pohled působila jako zámek, interiér měla jako běžná škola. Paní učitelka byla hodná a hlavně spravedlivá. Ze zkušeností jsem se držela od kolektivu dál. Celkem mě překvapilo, jak se svými znalostmi vynikám. Nejvíce mě zaujaly dějiny a matematika. Malou násobilku jsem perfektně zvládala, stejně jako všechno ostatní. Největší problém mi dělalo dělení dvojciferným číslem, které mi dělá problémy dodnes. V páté třídě jsme měli mít novou paní učitelku. Přála jsem si stejně skvělou jako dřív. Přání se mi splnilo. Nová paní učitelka s sebou přinesla i nový zasedací pořádek. Domnívám se, že to bylo poprvé, co jsem v lavici seděla s dívkou.

Druhý stupeň mě začal unavovat. Předpokládám, že to nebylo pouze neustálým chozením do třetího patra. Od páté třídy mě začal bavit český jazyk. Ostatní mě měli za blázna, neboť se mi škola stále neomrzela. V šesté třídě začala geometrie. Ve druhém pololetí jsem se začala bavit s jednou tichou dívkou z vedlejší třídy. Nejdříve jsem si myslela, že je zvláštní, nakonec jsme si dobře rozuměly a vydrželo nám to do teď. Sedmá třída mi přišla těžká hlavně kvůli botanice a dějepisu. Kolikrát jsem strávila tři dny učením dějepisu. Jinak ostatní učivo jsem zvládala v pohodě. Osmou třídu mohu posoudit pouze z části, protože jsem ji ještě neukončila. Mám dojem, jako by se chování třídy zlepšilo a celkově se všichni začali více snažit. Učení se ve většině předmětů opakuje, takže jsou, dle mého názoru, větší šance na lepší známky. Myslím si, že škola mi dala dobré kamarádky a všestranné znalosti. Možná mi vzala spoustu volného času, ale já do školy chodím ráda.

Dennis Cink

Poprvé jsem do školy vešel dne 1. září 2010, a to do Základní školy Bratranců Veverkových v Pardubicích. Byl jsem celý nedočkavý a natěšený. Předtím jsem si užíval „předškolu“, což byly tři pohodové roky v mateřské školce. Zde nás formou her připravovali na školu „opravdovou“, jak s oblibou říkávala naše milá paní učitelka. Myslel jsem si tehdy tedy, že i škola bude taková super zábava, při které se budeme postupně zdokonalovat a nabírat vědomosti. Ostatně vzdělanec Jan Amos Komenský, učitel národa, hlásal, že škola má být pro děti hrou.

A teď, když už se moje působení na této škole pomalu blíží ke konci, v hlavě přemítám, v čem se moje těšení vyplnilo a v čem mě naopak zklamalo. Zpočátku jsem se sám ráno budil, nemohl jsem dospát ze zvědavosti, co zajímavého budeme toho dne probírat. Postupem času bylo vstávání horší a horší, to když se mi nedařilo vše tak, jak jsem si přál. A dnes jsem rád, když nezaspím a poslušně vstanu na zazvonění budíku. V podstatě se i dnes do školy dále těším, ale již ne tolik kvůli učení, protože je toho stále více a více. Zdá se mi, že se občas samozřejmě učíme složité věci, které v běžném životě nikdy nepoužijeme, a to mi tedy přijde jako zbytečné zahlcování mozku nevyužitými věcmi.

Jaký jsem byl a jak jsem se během školní docházky změnil? První stupeň se mi již vybavuje hůře, jen pár vzpomínek zůstalo. Některé milé, některé bohužel ne. Byl jsem rád z každého svého úspěchu, z každého napsaného písmenka, slova, úkolu. Jak jsem vyrůstal, tak mi škola brala další a další sny. Vzdělání by mělo být o nadšení a energii, a ne o strachu ze špatných známek a neúspěchu. Bohužel mě mrzí, že se ve školách poměřuje právě naopak podle povedeného testu či náhodného vyzkoušení a ne podle celkového snažení či celkových vědomostí. Škola je v dnešní době hlavně o stresu a rychlém životním stylu. Podle mě škola pomáhá vytvořit určitý základ pro život spolu s rodinou, ale záleží na přístupu, na osobnosti a na pili člověka. A až kam to dotáhne, záleží také i na náhodě a štěstí. Základní škola je pro člověka samostatná devítiletá kapitola jeho života, která vplývá do další životní etapy.

Takže shrnutí. Co mi škola dala a co naopak nedala či vzala? Dala bezpochyby vědomosti, přátele, spoustu příjemných i vtipných zážitků, nastolila pevný řád do mého bezstarostného dětství. Naopak jsem ale zažil i spoustu nepříjemných chvil a peprných okamžiků, nespravedlivých osouzení či ohodnocení, které mě ale poté motivovaly k dalšímu úsilí a snaze. Určitě mi sebrala spoustu spánku a volného času, který mohl být, dle mého úsudku, využit mnohem lépe. Sebrala mi i pár příležitostí a možností, které jsem musel odmítnout kvůli úkolům, projektům a spoustě jiných věcí do školy. Nakonec bych řekl, že i přes všechny nepříjemnosti mi toho škola dala více, než sebrala. Některé znalosti v životě potřebovat nebudu, některé jsou naopak k nezaplacení a naprostou nutností.

Aleš Gürtler

Škola mi dala hodně věcí, například mě naučila číst, psát a počítat. To jsou pro mě tři nejdůležitější věci, co mi škola dala. V počtech mě naučila sčítat, odčítat, násobit, dělit a počítat procenta. Číst a psát jsem se naučil nejenom v českém jazyce, ale také v anglickém a částečně ruském jazyce. Znalost cizích jazyků je pro dnešní dobu velmi důležitá nejenom pro soukromý život, ale i pro další možné studium, popřípadě pracovní využití. I v dalších předmětech jsem se toho dost naučil, dokonce i ve výtvarné výchově s naší paní učitelkou jsem se naučil malovat a kreslit skoro jako malíř Picasso, v hudební výchově zase zpívat skoro jako Karel Gott.

Chodím do sportovní školy, a proto je také důležité zvládat tělocvik. Naše škola je zaměřená na hokej, který hraji již od mala. Dnes jsem v dorostu a určitě bych chtěl hrát hokej co nejdéle a v tomto dosahovat dobrý výkonů. Také jsou ve škole učiva, které mi připadají ne zcela využitelná. Ve škole mám i neoblíbené předměty, k těmto patří třeba přírodopis, ten mě opravdu nebaví, ale určitě je také důležitý. Je třeba znát své tělo a jak co v těle funguje.

Vědomosti nejsou jediná věc, kterou mi škola dala, dala mi i plno kamarádů, za které jsem moc rád, že jsem je poznal. Za mě mi škola nedala velmi důležitou věc, co potřebuje mnoho lidí, bohužel i dospělí. Je to znalost dobrého využití finančních prostředků, tzv. finanční gramotnost. Hodně lidí žije tak zvaně na dluh. Utrácejí půjčené peníze za zbytečně drahé telefony, boty, auta, i když nemají dostatek financí na živobytí. V dnešní době velká část populace má problém s exekucemi z důvodu nesplácení svých dluhů. Podle mě by se toto rozhodně mělo učit už ve školách. Víím, že nejde vše naučit jen ve škole a musí se zapojit i rodiče svou výchovou. Já mám štěstí. Rodiče se mi hodně věnují a vysvětlují důležité věci. Říkají mi i plno jiných potřebných věcí do života, ale do ničeho mě nenutí, chtějí, abych si uvědomil důležitost některých věcí sám. Třeba právě, jak je důležité mít vzdělání, a pokud chci v něčem vynikat, tak tomu musím něco obětovat. Škola mi vzala velmi důležitou věc. Je to čas, ale jsem za to rád, protože tento čas není promarněný a v budoucnu jistě využiji svých znalostí. Škola mi dala mnoho zkušeností, které také uplatním, jak v byznysu, tak i v životě. Škola není jediná věc, co mi bere čas, čas mi bere také hokej, což je velká část mého života. Hokej je velmi časově i fyzicky náročný sport, přesto všechno je to pro mě nejlépe strávený čas, jak trénink, tak i zápasy.

Jakub Vojtěch

Škola. Pro většinu žáků je škola jen jedna z povinností, které za den musí vykonat. Je to jakýsi stereotyp, který sice nebaví, ale bohužel či snad bohudík, je povinný. Toto přemýšlení mě dovedlo ke dvěma zásadním otázkám. A to, co vše mi škola za ta léta dala a co naopak vzala. Jako první si vzpomenu na své kamarády, které jsem díky škole poznal, na spousty zážitků s nimi, ať už o přestávce či malým rušením při hodinách. Napadají mě i další věci, mezi které patří spousta výletů, sportovních či kulturních akcí. Asi nejdůležitější jsou vědomosti nabyté právě chozením do školy. Při spoustě učení si kladu otázku: K čemu mi vlastně dané znalosti budou? Zároveň ale

musím kriticky přiznat, že mnoho věcí, které jsem se zde naučil, bylo užitečných. Mezi ně patří například slovní zásoba z anglického jazyka, na jejíž učení jsem často nadával, ale nyní zjišťuji, že domluvit se dalším světovým jazykem je velké plus. Uvědomuji si i to, že vlastně mohu být vděčný, za to, že mám tu možnost chodit do školy a vzdělávat se. Co třeba takové děti v Africe, či ostatní děti z rozvojových zemí? Lidé z těchto oblastí se do školy dostávají jen velmi málo a těžko a také jejich znalosti neodpovídají nastaveným standardům.

Na druhé straně za velké mínus považuji čas, který ve škole trávím, odpolední výuku, kdy bych si rád užíval chvíle venku s kamarády či v létě u bazénu. Brzké ranní vstávání sice naučí pravidelnosti, ale komu se chce vstávat před sedmou hodinou s představou dlouhého dne sezení v lavici nad učebnicemi se spoustou zkoušení? A co třeba, když skončí náročný týden učení, chcete si užít volný víkend, ale ejhle, musíte se znovu učit na pondělní test z matematiky. A co různé přepadovky po nemoci, když přijdete do školy a nestačíte se divit! Nicméně přes všechna plus a mínus jsem došel k závěru, že každá věc má své klady a zápory, se kterými se v životě budeme potýkat i nadále, a musíme se s nimi smířit a přijmout je jako součást našeho budoucího života.